

КВПУ
КЛВ
КВН
КВЗМС
18.01.2018г.

НАРОДНО СЪБРАНИЕ на РБ

ВХ № ПС-830-00-6
ПОЛУЧЕНО НА 17.01.2018г.

СЪЮЗ НА ТРАНСПОРТНИТЕ
СИНДИКАТИ В БЪЛГАРИЯ
Изх. № 134/17.01.2018г.

ДО

Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА,

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО
СЪБРАНИЕ

ОТ

СЪЮЗА НА ТРАНСПОРТНИТЕ
СИНДИКАТИ В БЪЛГАРИЯ

ПОЗИЦИЯ

Относно: предложение за ратификация на Конвенцията за предотвратяване и противодействие на насилието срещу жени и домашното насилие (Истанбулската конвенция, Конвенцията) и коментар на основните съображения против нейната ратификация

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО КАРАЯНЧЕВА,

Съюзът на транспортните синдикати в България застава зад схващането, че приемането на Истанбулската конвенция е необходима крачка за противодействие и за справяне с насилието срещу жените не само в европейски, но и в глобален мащаб, затова подкрепя напълно нейната ратификация от страна на България. По същество Истанбулската конвенция е правен инструмент за компенсиране на биологично-обособената физическа слабост на жените спрямо другия пол и е важна стъпка към очертаване на стратегическа „пътна карта“ за развитие на устойчиви политики в областта на противодействието на домашното насилие и насилието срещу жените, основано на пола, като тяхна биологична характеристика.

СЪЮЗ НА ТРАНСПОРТНИТЕ СИНДИКАТИ В БЪЛГАРИЯ

България, София 1233, бул. "Мадон Пурзи" 108
Тел: 02/92201224 Е-пошта: info@utb.bg, utb@utb.bg, utb@utb.bg

В последните дни станахме свидетели на опити да се манипулира общественото мнение, чрез излагане на аргументи против ратификацията на Конвенцията с изместване на фокуса на диалога върху въпроси, които нито са предмет на Конвенцията, нито са засегнати в от нея по какъвто и да бил начин. Все пак, нито един от тях не би могъл да бъде споделен при анализа на разпоредбите на Конвенцията поотделно, а още по-малко – в тяхната съвкупност.

Първото в редицата на тези възражения е, че Конвенцията въвеждала понятието „трети пол“, а именно определението за пол, поместено в чл.3. Всъщност разпоредбата гласи: *„социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете“*. От граматическото и функционалното тълкуване на тази разпоредба, се налага изводът, че Конвенцията приема за възможни единствено и само двата съществуващи пола – този на жените и този на мъжете. Това означава, че без оглед на социално изграденото поведение, роля или дейност на индивида, той може да бъде приобщен единствено и само към един от двата пола, а никога към трети пол. **Изравяваме категорично несъгласие с поддръжниците на тълкуването на разпоредбата по начин, по който тя установява несъществуващо до приемането ѝ понятие - „социален пол“, обективиращо схващането, че полът е социална конструкция, а не биологично обусловена характеристика на индивида.** Подобно тълкуване не следва от разпоредбите на Конвенцията.

На второ място бе изложено твърдението, че Конвенцията ще задължи България да включи в учебните си програми обучение за алтернативна сексуалност на индивида. Това задължение произтича от разпоредбата на чл.12, т.1: *„Страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предрасъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малоценност на жените или на **стереотипни роли за жените и мъжете**“*, както и от чл.14, ал.1: *„Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с развиващите се възможности на учащите се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, **нестереотипни роли на пола**, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища“*. Застъпниците на тази теза са прозират в изразите *„стереотипни роли за жените и мъжете“* и *„нестереотипни роли на пол“* заплаха

от „хомосексуализъм и извращения“ и при евентуалната ратификация на Конвенцията. Според тях това би означавало задължаване на държавата ни да включи в учебните програми материали, подкопаващи традиционните ценности. Надяваме се, че поддържащите това схващане да прочетат отново тези разпоредби и да осъзнаят, че насилието срещу жени може да приема най-различни форми и че стереотипните роли за мъжете и жените, като например – забраната на жените да управляват автомобили, да гласуват, да работят, да излизат с открито лице и т.н., са безспорни форми на социално обусловено насилие срещу жените, дълбоко подкопаващи ценностите, които така или иначе в България вече са изградени. **Именно това е смисълът на понятието „стереотипна роля“ – насаждането на стереотипи за малоценност на жените спрямо мъжете в обществото.**

Третият аргумент против ратификацията на Конвенцията, лансиран в публичното пространство е задължението на страните по чл.60 от Конвенцията, според което се предоставя бежански статут на жени, жертви на насилие, основано на пола. Това според противниците на ратификацията представлявало заплаха от прилив на бежанци с нестандартна сексуална ориентация към България от държавите с мюсюлмански общества. В тази връзка припомняме, че в Република България има действащ Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Чл.8, ал.5, т.6 в ЗУБ установява, че нашата държава признава за преследване по смисъла на този закон действията, насочени срещу лица по причина на техния пол. Горното означава, че от ратификацията на Конвенцията не биха се променили положението и правният статут на бежанците у нас.

За пълнота на изложението, следва да подчертаем, че тълкуването на разпоредбите на нормативните актове, в това число и на международните договори, по които Република България е страна, следва да се извършва с оглед на целта на съответния нормативен акт или договор и в контекста на взаимовръзката между отделните им разпоредби. **В настоящия случай, целта на Конвенцията е да защити жените от насилие, извършвано, заради това, че са жени. В никаква част от нейния текст няма и намек за подкопаване на онези традиционни ценности на обществата, които не са насочени към омаловажаване и унижаване на жените и лишаването им от права, с оглед на стереотипните възгледи за тяхната малоценност и незначителност.**

Доколкото Конвенцията очертава правна рамка за въздействие върху определени социални фактори, предпоставящи насилие, основано на биологични различия между половете, считаме че нейната ратификация е ключова не само по отношение на справянето с насилието срещу жени у нас, но

и затова България да бъде пример на онези други държави, в които е факт изключително неравностойно третиране на жените и насилието над жените е не само оправдавано, но и насърчавано. Надяваме се, България да даде пример, какъвто вече дадоха на света, чрез ратификацията на Конвенцията, държави като Албания, Босна и Херцеговина, Румъния, Сърбия, Швейцария, Турция и много други държави.

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО КАРАЯНЧЕВА,

Ние вярваме, че дългогодишните кампании и усилията на СТСБ за приемане и прилагане на ефикасни правни инструменти за борба с насилието над жени са на път да дадат резултат в България с предложението на Министерския съвет Народното събрание да ратифицира Истанбулската конвенция. **Затова приветстваме всички организации, които споделят тази кауза и полагат години наред усилия за нейното осъществяване.** Нашата официална подкрепа на ратифицирането на Конвенцията беше обявена на 5 януари 2018 г. със специална позиция, публикувана на официалния ни сайт.

В тази връзка, Ви моля да проведем среща в удобно за страните време, в което да обсъдим възможността за ратификацията на Конвенцията от страна на българската държава, рисковете и ползите от нейната ратификация, като очакваме Вашите предложения за конкретни място, дата и час на срещата.

С УВАЖЕНИЕ. (

ЕКАТЕРИНА ЙОРДАНОВА,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СТСБ